

Dosažení míru na Ukrajině je složitější, než by si někteří mysleli

nationalinterest.org/blog/paul-pillar/achieving-peace-ukraine-more-complicated-some-would-think-206743

26. srpna 2023

Nedávný článek Michaela Crowleyho v *New York Times* zdůrazňuje rozpory uvnitř komunity mírových aktivistů ohledně americké podpory ukrajinskému válečnému úsilí. Některé skupiny a jednotlivci, kteří byli prominentními členy této komunity, spolu s politickými vůdci obecně sympatizujícími s jejich cíli, podpořili podporu Bidenovy administrativy pro ukrajinskou armádu jako spravedlivou odpověď na útočnou válku ze strany Ruska. Ale někteří jiní přešli do režimu, který narušuje sluch, mávání transparenty a křičí slogany, kteří se v dřívějších dobách stal známkou protiválečného aktivismu.

Současné rozdělení – mezi a někdy i uvnitř skupin – ohledně války na Ukrajině lze nazvat krizí komunity mírových aktivistů. Problémy jsou pro tuto komunitu mnohem méně přímočaré, a proto je pro ni obtížnější se s nimi vypořádat než před dvěma desetiletími, kdy to

byly Spojené státy, které zahájily útočnou válku proti Iráku. Bylo to během předválečné doby, kdy byly založeny skupiny jako Win Without War a Code Pink – obě stále prominentní části protiválečné aktivistické scény.

Ozvěny Vietnamu

Pravděpodobně mělo dojít k většímu pocitu krize a více komplikací, které procházely hlavami mírových aktivistů během některých jiných dřívějších válek, než tomu bylo v té době. Baby boomers, kteří se ve svých mladších letech identifikovali jako mírové aktivisty, získali své květinové podněty na protest proti americké účasti ve válce ve Vietnamu. Mezi přímou účastí USA v této válce, s jejími nesmírnými náklady v americké krvi a pokladem v době odvodu, a současnou americkou podporou boje Ukrajinců jsou zjevně velké rozdíly. Velká část emocionálně nabitého mírového aktivismu konce 60. a začátku 70. let byla vedena ve velmi zjednodušených termínech „zastavit válku“ a „vypadnout z Vietnamu“.

Ale dosáhnout míru tehdy nebylo nikdy tak jednoduché. Vytáhnout Spojené státy z války, do které zavázaly více než půlmilionovou armádu, bude vždy komplikované – logisticky, politicky i diplomaticky. Odpovědná těžba musela mimo jiné zvážit postavení a cíle spojenců, možné nepřímé dopady na další zájmy USA a to, jak průběh války ovlivní ochotu protivníka uzavřít mír.

Jinými slovy, dosažení míru vyžadovalo pečlivou realistickou analýzu, která by vzala v úvahu všechny relevantní vojenské a politické faktory, aniž by se znechuceně odvracela od těch vojenských. Realisté by se mohli mezi sebou neshodnout na podobě analýzy a závěrech, které by z ní měly být vyvozeny, ale vyhnuli by se přílišnému zjednodušení, které se snaží vše redukovat na to, zda je člověk pro nebo proti válce.

Přílišné zjednodušování je jedním z důsledků moralistického trendu, který dlouho charakterizoval mnoho sebedeklarovaného mírového aktivismu. Dalším důsledkem byla sebespravedlnost, která nejenže brání užitečné debatě mezi různými názory na politiku, ale také ztrácí ze zřetele, jak historicky byla samospravedlnost sama o sobě součástí rozpoutání mnoha válek.

Dalším společným rysem komunity mírových aktivistů bylo zaměření na to, co by se dalo nazvat „prvotním hříchem“, ve smyslu toho, co způsobilo nepříjemnou válku, spíše než na to, co přesně je třeba udělat, abychom se z toho dostali. války, a to s minimálním poškozením národních zájmů. Tato vlastnost byla jistě vidět během vietnamské války, kdy protesty vykřikující, jak špatné bylo pro Spojené státy umístit vojáky do Vietnamu, pokračovaly dlouho poté, co většina Američanů začala vnímat válku jako chybu a tehdejší administrativa stahovala síly ven. Taková zpátečnická perspektiva vedla k takovým jevům, jako je lionizace nedávno zesnulého unikajícího Pentagon Papers Daniel Ellsberg, jehož činy poskytly historikům a politologům dřívější pohled, než by jinak měli na znamenitou studii o tom, jak se Spojené státy dostaly do války, ale udělal jen málo nebo vůbec nic pro to, aby nastolil mír dříve. V době úniku informací byla Nixonova administrativa již více než v polovině mamutího úkolu přivést domů tuto půlmilionovou sílu.

Debata o Ukrajině

Některé podobné charakteristiky lze dnes nalézt v diskusích a debatách o válce na Ukrajině. Nejvíce holubičí účastníci této debaty soustředili pozornost na rozhodnutí o rozšíření NATO na východ před lety, jako součást pozadí ruské invaze na Ukrajinu. To je legitimní téma a téma, ke kterému mají významní realisté mnoho co říci. Ale to je jiná otázka, než co by teď měly udělat Spojené státy s pokračující válkou na Ukrajině.

Nechť k realistické analýze záležitostí války a míru byla jedním z nejneužitečnějších rysů mnoha minulých projevů protiválečných aktivistů. Zdá se, že tato averze vychází z mylného pohledu na realismus jako vysávání morálních ohledů z věcí, které jako válka zahrnují život a smrt. Ve skutečnosti realismus nepřidává ani neubírá morální nebo jiné hodnoty národu. Místo toho to vyžaduje pečlivé zkoumání toho, jak všechny rysy skutečného světa – včetně těch ošklivých a nepříjemných – souvisí s jakýmkoli hodnotami, zájmy a cíli, které národ sleduje.

V době války mohou nepříjemné rysy zahrnovat cíle protivníka a to, jak musí být válka utvářena, aby tento protivník souhlasil s přijatelným mírem. To byla součást reality, které čelili Richard Nixon a Henry Kissinger, když vytahovali Spojené státy z války ve Vietnamu. Je to součást reality, které dnes Ukrajina a její západní podporovatelé čelí při jednání s ruskými útočníky. Nabídl jsem několik úvah o tom, co tato realita znamená pro nastolení míru na Ukrajině. Ostatní budou mít jiné myšlenky.

Má válka na Ukrajině, vzhledem k pozicím popsaným v *Timesech* článěk, znamená zlom v tom, jak komunita mírových aktivistů reaguje na války? Crowley zmiňuje jako faktory, které odlišují současnou situaci od předchozích epizod, jako byla válka v Iráku, zřejmý fakt, že americké síly nebojují na Ukrajině, spolu s přáním některých levicově orientovaných aktivistů neztěžovat politický život Bidenova administrativa. Ale v současných reakcích je toho víc. Skupinu, jakou je Win Without War, je třeba pochválit za pozici, která nejen odráží rozdíl mezi tím, že Spojené státy páchají agresi a obranu proti agresi někoho jiného, ale také ukazuje jemné uznání za linii, kterou se administrativa snaží jít tím, že pomáhá. Ukrajinci a zároveň omezují náklady a závazky USA.

Nicméně v tradičním režimu mávání bannerů vždy budou další. Je uspokojující zjednodušit věci na otázku míru vs. válka a správné vs. zlo a vidět se jako na straně pravice.

Paul Pillar odešel v roce 2005 do důchodu z osmadvacetileté kariéry v americké zpravodajské komunitě, kde jeho poslední funkcí byla funkce National Intelligence Officer pro Blízký východ a jižní Asii. Dříve působil na různých analytických a manažerských pozicích, mimo jiné jako vedoucí analytických jednotek v CIA pokrývajících části Blízkého východu, Perského zálivu a jižní Asie. Profesor Pillar také sloužil v National Intelligence Council jako jeden z původních členů její analytické skupiny. Je také přispívajícím redaktorem této publikace.

Obrázek: Shutterstock.